

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CE-LOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

CE-LOR CE BINEVESTESC PACE.

Anul XX.

No. 6.

CUPRINS:

- V'ați făcut inventarul?
- Vrăjmași ai crucii lui Hristos
- In încercări fii statornic
- Viitorul Bisericii
- Inștiințare
- Studii speciale pentru clasele candidaților la botez
- Ajutați pe săraci
- Săptămâna Cărții la Institutul Biblic
- Porunca V-a din Decalog
- Țapul ispășitor
- Misiunea internă
- Cercul Tabita
- Ănunțuri

„Curierul Misionar”

Foale lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice
A. Z. Ș. din România
Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Prețul acestui număr lei 10.
Ăbonamentul pe un an lei 100.

V'ați făcut inventarul?

Cei mai mulți dintre noi înțeleg foarte bine ce se cuprinde în inventarierea bunurilor personale. Aceasta ne dă putința să evaluăm avutul nostru: casele, pământul, vitele, și alte lucruri, cari fac parte din proprietatea noastră. Inventarul ne arată care este averea noastră. În general, aceasta se face la sfârșitul anului. Căștigul și pierderile sunt cumpănite, și noi putem spune dintr'o singură privire, care este situația: dacă am progresat în decursul anului, sau am pierdut.

Apostolul Pavel scria către Comunitatea din Corint, sfătuind pe credincioși să-și facă fiecare o examinare personală, care se aseamănă cu o inventariere a experienței și nădejzii creștine, spre a se asigura dacă a progresat spiritual sau a dat înapoi.

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă cercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați”. 2 Cor. 13, 5.

Fiecare creștin este sfătuit să se cerceteze pe sine însuși. Nu alții trebuie să fie judecătorii noștri; fiecare este cercetătorul și judecătorul său propriu. Două lucruri ni se poruncește să facem: Să ne încercăm pe noi înșine, dacă suntem în credință; și să ne cercăm pe noi înșine. Aceasta este o chestiune serioasă. Cum putem socoti

aceste valori? Cum și ce să judecăm noi? În această chestiune, apostolul nu lasă libertate de alegere. El înfățișează o lege, prin care fiecare să judece cazul său propriu. Aceeași regulă se aplică la ambele propoziții; noi suntem și cei ce întreabă și cei ce răspund.

Soluțiunea se află în cuvintele lui Pavel: „Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați”. Ce înseamnă a avea pe Hristos în noi? Cum putem ști că El locuiește în inimile noastre? Cine are pe Hristos în inima sa, va umbla în toate faptele vieții așa cum a umblat Hristos. El va iubi pe Domnul cu toată inima sa, cu tot spiritul său, și cu toată puterea sa. El va iubi pe frați, și nu va îngădui invidiei și geloziei să intre în inima sa. Roadele Spiritului Sfânt abundă în viață, și împărăția lui Dumnezeu devine din ce în ce mai mult cea dintâi dintre toate preocupările sale.

Tabloul acesta mai are însă și o altă latură: „Afară numai dacă sunteți lepădați”. A fi lepădat însemnează „unul care și-a pierdut orice simț al datoriei sau al bunei cuviințe, un om datat la stricăciune sau supus osândei”. Cuvântul „lepădat” însemnează: „datat păcatului; un om care și-a pierdut orice sens al datoriei; stricat în totul; fără rușine”. Sunteți și voi

(Urmare la pag. 10)

Vrăjmași ai crucii lui Hristos

„Căci v'am spus de multe ori, și vă mai spun și acum, plângând: sunt mulți cari se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos”.

Partizani ai crucii lui Hristos, cari sunt vrăjmași ai crucii lui Hristos. În aceste câteva cuvinte constă însemnătatea textului. În general, expresia „se poartă” se întrebuințează în Noul Testament atunci când e vorba de felul de purtare creștinească. Acest text biblic ne face cunoscut în mod clar, că în Comunitatea din Filipi, precum și în Comunitățile celelalte ale primilor creștini, cu toată curățenia și noblețea acestor Comunități, erau multe suflete cari pretindeau a fi creștini, însă cari prin felul lor de viață arătau că erau adevărați vrăjmași ai religiei față de care ei și-au mărturisit credința.

Membri cu numele ai Comunității, în realitate însă, vrăjmași ai lui Hristos. Ei se pretind a fi, ceea ce nu sunt. Se prefac că sunt creștini, însă în realitate, în manifestările lor exterioare, și după toate mărturisirile lor, sunt vrăjmași. „Vrăjmași ai crucii lui Hristos”. Aceasta este o expresie foarte potrivită pentru a caracteriza întreaga religie creștină. Jertfa lui Hristos pe cruce înfățișează ființa însăși a creștinismului. Astfel se explică faptul că cuvintele: „Crucea lui Hristos” erau întrebuințate ori de câte ori era vorba de religia creștină ca atare. Erau multe persoane cari mărturiseau a aparține religiei creștine, dar cari în realitate erau protivnice adevăratului miez al acestei religii.

Pavel spune lămurit, că el a avut de mult cunoștință de această situație. El știa că în Comunitate erau astfel de persoane. El n'a tăcut în această privință, ci a vorbit adeseori despre aceasta, chiar cu lacrimi, după cum reiese din sus-amintitul text biblic. Cuvântările sale contra acestor persoane nu arătau nici severitate, nici indignare. Ele nu conțineau invinuirii amenințătoare și nici nu era felul lui de a-i stigmatiza în public. El

nu vroia să rănească sentimentele lor, și nici să-i acopere cu insulte. Vina lor a făcut o impresie prea adâncă asupra lui, și el vedea pericolul pe care ea îl conținea. El știa că sfârșitul lor va fi „pierzarea”. Vers. 19. Știa de asemenea că mijlocul pentru refacerea lor nu consta într'o muștrare aspră, ci mai de grabă într'o înțelegere cu lacrimi a greșelilor lor.

Dacă în Comunitatea apostolică erau „vrăjmași ai crucii lui Hristos”, atunci putem să conchidem cu toată siguranța, că astfel de persoane există și în Comunitățile zilelor noastre. În această privință noi nu depindem numai de o condamnare nemiloasă, ci și Biblia vorbește de o inimă omenească răutăcioasă și înșelătoare. Ea ne previne dinainte să nu ne lăsăm ademeniți. Noi știm că chiar și între apostoli a fost un Iudă, și avem în Sfânta Scriptură două pilde importante pe cari Domnul ni le-a dat în această privință. Observați-le numai un moment. Sunt pildele despre neghina din grâu, și năvodul care a fost aruncat în mare. Mat. 13, 24—30. 47—50.

Cu siguranță, că Domnul, prin aceste pilde, a intenționat să arate că vor fi mulți cari vor mărturisii NUMELE SAU, dar cari pentru El vor fi niște străini. Aceiași lucru îl accentuează El și în raportul Său despre ziua de apoi: „Nu oricine-Mi zice: 'Doamne, Doamne!' va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu, care este în ceruri. Mulți Imi vor zice în ziua aceea: 'Doamne, Doamne! N'am proorocit noi în Numele Tău? Și n'am scos noi draci în Numele Tău?' Atunci le voi spune curat: 'Niciodată nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți cari lucați fărădelege'”. Mat. 7, 21—23.

Eu nu mă îndoiesc asupra faptului, că un „vrăjmaș al crucii” e posibil să fie, fără să știi. Aceasta este viclenia inimii omenești, ca tu însuși să poți crede a fi un creștin, neavând în mod conștient intenția de a te înșela într'un fel oarecare, și totuși să poți fi un „vrăjmaș al crucii”.

Cum putem ști aceasta?

Eu cred că e bine să tratăm această întrebare în mod cât mai amănunțit, pentru a putea stabili, cum se poate a fi un astfel de „vrăjmaș” — să nu judecăm însă astfel după cum obișnuesc membrii în Comunitate, căutând să vadă că cutare sau cutare, fiul cărui Spirit este, ci modul în care omul poate să-și cunoască propria sa inimă. Înainte de toate să vedem cum se prezintă vrăjmășia în viețile, în diferitele ei raporturi.

În ceea ce privește raporturile dintre diferite persoane, nu avem nicio îndoială cu privire la existența vrăjmășiei, mai ales că ea este dată pe față într'un mod atât de vizibil. Ea se poate arăta și la prieteni când se nasc împrejurări de așa natură cari cer ca prietenia contestată să se dovedească pe față. Ea va ieși în felul acesta la iveală lăsând astfel să se întrevedă spiritul caracteristic al prieteniei. Când suntem lipsiți, și un pretins prieten ne-ar putea ajuta, dar nu vrea; dacă suntem flămânzi, și el nu vrea să ne dea să mâncăm; dacă ni-e sete și el nu vrea să ne dea de băut; când n'avem îmbrăcăminte și el nu vrea să ne îmbrace; dacă suntem bolnavi și în închisoare și el nu vrea să ne viziteze, atunci nu mai există nicio îndoială despre adevărata natură a pretinsei lui prietenii.

Vrăjmășia și ostilitatea se va descoperi de asemenea dacă se va stabili, că planurile și dispozițiile pretinsului prieten, corespund cu acelea ale vrăjmașului, când felul lui de viață este de așa natură încât el nu pune în calea vrăjmașului nicio piedecă, ci dimpotrivă el ușurează mai de grabă ducerea la îndeplinire a planurilor lui, și când el ezită a ne da ajutorul său pentru a face fără folos ostelenile vrăjmașului și pentru a-i împiedeca înaintarea. Când pretenșii noștri prieteni își dau seama că pașii și planurile noastre sunt numai o piedecă contra lor, când ei își dau seama că noi nu simțim cu ei și când ei află că noi ne îndoiem asupra folosului planurilor lor arătând continuu spre greșeli și pagube, sau că noi nu avem de propus planuri proprii, ci trăim numai pentru a reuși să ridicăm îndoială asupra utilității planurilor admise de ei, în acest caz este clar că noi nu simțim cu ei.

Când noi ajutăm vrăjmașului în taină și când îl sprijinim, prin aceasta se dovedește că suntem de partea sa. Când noi dăm sfatul pe care el l-ar da, concepem planuri pe care el le-ar concepe, punem piedeci în cale acolo unde el le-ar pune, toate acestea lasă să se vadă că noi favorizăm cauza lui. Survin adesea clipe hotărâtoare când o împrejurare neînsemnată va fi măsura care va hotărî fie pentru o parte, fie pentru alta. Dacă noi vom fi găsiți în aceste timpuri de criză și de încercare printre aceia care sprijină pe un vrăjmaș, chiar dacă s'ar referi la o chestiune cu totul neimportantă, atunci este evident că noi suntem sub influența și stăpânirea lui. În criza luptei, un singur cuvânt sau o singură acțiune poate adesea să contribuie mai mult la determinarea caracterului și simțimintelor reale, decât purtarea din timpul multor luni și ani din vremuri liniștite.

Caracterul se desvăluie adesea deodată prin vreo întâmplare oarecare ce descoperă ce fel este el. O ispită puternică poate să aducă la lumina zilei adevăratele sentimente ale inimii, și să descopere adevăratul obiect al afecțiunilor ei. Nu uniformitatea mărturisirii determină caracterul, ci criza, momentul când trebuie trăite toate principiile vieții, acestea constituie adevărata piatră de încercare pentru caracter.

Acum aș dori să dau numai câteva puncte cari să ne îngăduie a stabili dacă noi suntem prieteni sau vrăjmași ai crucii lui Hristos. În afară de motivele cu totul clare deja amintite, mai sunt și altele deosebite, cari ne ajută mult la rezolvarea acestei importante întrebări.

1. Membrii Comunității cari nu sunt renăscuți, sunt „vrăjmași ai crucii lui Hristos”. În adevăr, aceasta nu mai necesită nicio altă argumentare. „Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești, este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu”. Căci oamenii sunt din fire „morți prin păcate și fărădelegi”. Aceia cari nu s'au schimbat prin înnoirea inimii lor sunt „copii ai mâniei”. Din punct de vedere spiritual, în această lume sunt numai două împărății — împărăția luminii și împărăția întunerecului; — împărăția peste care domnește Dumnezeu, și împărăția peste care domnește Satana. Aceia

care nu sunt supușii unei împărății, sunt supușii celeilalte. Acela care prin renaștere nu este strămutat din împărăția întunerecului în „împărăția iubitului Său Fiu” este încă supusul vrăjmașului lui Dumnezeu și al omenirii întregi.

Dumnezeu ridică o împărăție. Aceasta are loc prin o transformare a caracterului, a părerilor și a simțimintelor, aceasta fiind cea mai importantă și mai fundamentală transformare pe care spiritul și simțurile le-a făcut-o cândva. În Biblie se vorbește despre aceasta ca despre: „înviere din morți” și o „nouă creatură”. Eu am ajuns la convingerea că adevărata cauză a răcelii și incropirii preținșilor creștini, este a se căuta în slaba și incompleta idee pe care o au despre felul pocăinței.

Sunt mulți în Comunitățile noastre, cari n'au încă o idee precisă despre marea schimbare ce are loc când inima suferă o transformare. Acestora le lipsește de asemenea adevărata cunoștință a învățăturilor biblice asupra acestui subiect. Ei vorbesc despre seriozitate, în loc de naștere din nou. Ei vorbesc despre a fi **precaut**, în loc de a vorbi despre a fi **pocăit**. Ei au o idee neprecisă despre un fel de transformare exterioară, în timp ce în Biblie se vorbește despre o trecere dela moarte la viață.

Pentru mulți pasul legământului cu Comunitatea este în legătură numai cu faptul că prin aceasta se pune capăt câtorva păcate mai evidente. Părerea lor este că e necesar să abziacă numai dela formele mai grosolane ale păcatului, și să-și dea — cel puțin pentru un timp — doar o mai mare seriozitate. Ei însă nu știu nimic despre puternica, fundamentală, și transformatoare schimbare pe care o prezintă Biblia ca pe adevărata pocăință, și urmarea acestui fapt este că ei nici nu o pot experimenta. Ei nu sunt familiarizați cu necesara naștere din nou a creștinilor. Ei simt foarte puțin, sau aproape nu simt nicio mustrare de conștiință în urma păcatului, nu sunt convingși despre faptul, că ei se vor pierde, și sunt cu totul lipsiți de bucuria iertării. Inima cea nouă, viața cea nouă, schimbarea cea nouă, speranțele cele noi, bucuriile cele noi și țintele cele noi ale străduinței, toate aceste lucruri lor le sunt străine. Mulți

membrii ai Comunităților noastre se ocupă neîncetat cu problema, cum ar putea să convină cu religia lor, pentru a putea să întrețină și pe mai departe legăturile lor cu lumea. Ei nu vor să renunțe la formele creștinismului, dar în același timp ar dori că atât pe cât le stă în putință să profite și de lume. Intențiunea lor este să se roage cât mai puțin posibil, dar să fie cât mai moderni și cât mai fericiți în lume, adică atât cât situația lor de creștin le-ar putea permite vredodată. A pretinde a fi copilul lui Dumnezeu, și a urma pe căile lumii, înseamnă că ei se străduiesc să amestece lumina cu întunerecul, spiritualitatea cu lumescul, și cerul cu iadul. Aici cred eu că vom găsi cauza greutăților din Comunitate. Ea constă în inferioarele, nebiblicele, insuficientele și greșitele păreri despre întoarcerea la Hristos. Influența acestor fel de păreri se întinde în Comunitatea întreagă și lucrează asupra vieții aceluia care nu renunță la ele. Ele formează caracterul. Ele determină gradul lipsei de experiență.

Eu vă spun cu toată seriozitatea, că acolo unde nu s'a produs nicio convertire, acolo nu poate fi vorba de creștinism. Dacă voi nu știți din experiență personală, ce vrea să spună Mântuitorul oamenilor cu nașterea din nou, atunci speranțele voastre în viața viitoare sunt clădite pe nisip, și eu de asemenea vă atrag atențiunea plângând, că în acest caz voi sunteți vrăjmași ai lui Hristos.

2. Aceia cari se complac în mod conștient în vreun păcat, sunt vrăjmași ai crucii lui Hristos. Caracterul lui Achan și Iuda nu a fost sprijinit de o decădere generală, ci mai mult de faptul că s'au închinat unui singur păcat. Acela care se străduiește în vreun fel oarecare să-mi facă rău, este vrăjmașul meu. Acela care ajută unui vrăjmaș și îl sprijinește, fie chiar și în lucruri mici, va fi privit drept trădător. Caracterul nu se recunoaște numai în faptele cele extraordinare de mari. „Dacă aș cugeta fărădelegi în inima mea, Domnule nu m'ar asculta”.

Este pe deplin recunoscut că acel membru al Comunității care se dedă dinadins la făptuirea conștientă a unui păcat oarecare, este un vrăjmaș al lui Hristos. Faptul

(Urmare la pag. 10)

In încercări fii statornic

„Dacă slăbești în ziua necazului, mică îți este puterea”.
Prov. 24, 10.

Vieța aceasta este un amestec de nor și senin, de fericire și durere. Vieța creștinului nu este nici ea scutită de neplăceri, amărăciuni și suferințe. Însă adevărul caracter constă în a suporta cu răbdare toate.

„La mare strâmtorare nu-i greu să disprețuești vieța. Numai acela e inimos, care îndură nenorocirea”. Nartjal.

„Însă nu trebuie să ne batem joc niciodată de cei cari cad în nenorocire; căci cine poate fi sigur că va fi totdeauna fericit?” La Fontaine.

În cartea sa, „Tânărul de caracter”, Dr. Tugomir Toth, împarte omenirea în trei mari categorii:

„Unii în fața necazului își strâng pumnii amenințatori, pronunțând tot felul de blesteme și injurături de ne îngrozesc. Acestea sunt suflete dure. Alții le primesc toate cu o descurajare resemnată, plângându-se cu capul plecat... Acestea sunt suflete slabe. Sufletele bine educate, primesc și cele mai grele lovituri, ca: moartea unei persoane scumpe, sau o prigonire nedreaptă; ele își păstrează o răbdare bărbătească, știind bine că în focul suferințelor se oțelesc caracterele. Acestea sunt suflete tari prin credință”.

Orice om primește dela Dumnezeu și dela oameni tot ce-i bun. Puțini sunt însă cei cari primesc, fără să se revolte și răul, dacă se întâmplă să se amestece cu binele. Și totuși, de ce mare folos e a primi fără murmur și binele și răul! Un stăpân cu toane porunci într-o zi unuia din sclavii săi să mănânce niște fructe a căror coajă era foarte amară. Sclavul se supuse, fără să cârtească și mănâcă toate fructele. Mirat de aceasta, stăpânul întrebă pe sclav: „Cum ți-a fost cu puțință să mănânci asemenea amărăciune?” „Stăpâne”

răspunse acesta, „am primit atâtea bunătați din mâna ta, că nu se putea să nu fiu în stare să mănânc odată și niște fructe cu o coajă atât de amară, ca cele pe cari mi le-ai dat”. Răspunsul plăcu așa de mult stăpânului, că el dăruie libertate sclavului, care ajunsese mai târziu un mare scriitor. Acesta e fabulistul arab Sokman. E bine și frumos a ne stăpâni nemulțumirea ori de câte ori ni se întâmplă ceva neplăcut. A murmura, a ne revolta pentru orice lucru, nu e numai o dovadă de rea creștere, ci ne poate pricinui adesea și foarte mult rău. Și dacă aceasta nu se cade s'o facem față de oameni, semenii noștri, cu atât mai puțin ne e iertat s'o facem față de Dumnezeu. Ca și stăpânul lui Sokman, Dumnezeu ne poate trimite uneori câte o amărăciune mai mare sau mai mică spre încercare, însă dacă știm s'o îndurăm cu recunoștință, ea nu poate să ne fie decât de folos, căci Dumnezeu nu ne vrea decât binele, ca un tată bun ce ne este.

„Poate fi cineva sărac, dar fericit; după cum poate fi bogat și nefericit. Totul depinde de felul cum știe să profite de școala sublimă a durerii. Adevărata pace a sufletului uman se găsește în resemnarea creștinească a omului față de voia lui Dumnezeu. În această pace vroesc să întrebunțez și durerile spre îndreptarea și perfecționarea mea. Orice umilire mă ridică, orice prigonire mă fortifică, orice clevetire mă purifică. Suferința suportată cu încredere în Dumnezeu mă face mai adânc, mai tare în caracter. Ruga mea va fi scurtă și adâncă: „Doamne, voia Ta să fie, fie-mi oricum mi-ar fi”. — „Tânărul de caracter”.

Deseori ne gândim la mulțimea de credincioși, la acel nor de martori pe cari îi prezintă Sfânta Scriptură. Cefind despre ei nu știi ce să admiri mai mult. Credința nesdruncinată, vie și dreaptă, perseverența și voința până la pri-

mejdurea vieții, blândețea și bunătațea sau modestia față de faptele cele frumoase cari le-au săvârșit? Toate aceste însușiri i-au caracterizat în vieță, pătrunși fiind de rostul ei, și au rămas lângă Hristos, căutând să îndeplinească întocmai principiile adevărului, dând la o parte orice piedecă ce le-ar fi stat în cale. În istoria vieții lor găsim un secret în virtutea căruia ei au putut rămâne statornici, luptând cu descurajarea și greutatea vieții.

Secretul acesta ne este descoperit de însăși Sfânta Scriptură care zice că ei s'au uitat ținta la Căpetenia și Desăvârșirea credinței lor, la Isus, au rămas în Isus, au luptat pentru cauza Lui, și au preferat a-și jertfi totul, chiar și vieța, pentru El. Totdeauna când suferim pentru iubirea Celui ce a murit pentru noi, când suntem încercați, când suntem în pericol a ceda ispitirii vicelanului adversar, trebuie să cerem ajutorul Domnului și El va fi într'adevăr cu noi. „Vegheați și vă rugați, pentru ca să nu cădeți în ispită; spiritul este plin de răvnă, dar trupul este slab”. Matei 26, 41. Fericite de acela care suferă cu răbdare ispitele și durerile, pentru că atunci virtutea lui va fi încercată și va primi cununa vieții pe care Domnul a promis-o celor cari îl iubesc.

Gh. Popescu

ANUNȚURI

Mașini de Tricotaje. — Faceți parașutele la I. Turlea, str. Theodor Speranța (fost Raionului) 134, București.

Sora Magdalena Gheorghé, moașă diplomată a Institutului „Maternitatea” din București, primește consultații zilnic. Adresa: Str. Stănescu Delari 13, București. Se poate folosi autobuzul 33 până la stația Serg. Mușat.

Prieten de adevăr, etatea 18 ani, cu studii comerciale, cunoscând mașina de scris, contabilitatea agricolă, arhiva și alte lucrări de birou, caut post corespunzător. Pot îndeplini și alte servicii. Doresc Sabatul liber. Adresa: Ioan C. Minea-fiul. Comuna Cătunu — Satul Ochiul Boului — Jud. Dâmbovița.

Viitorul Bisericii

X

Redeșteptare și transformare

Dacă membrii bisericii Laodicea nu vor să fie vărsați din gura lui Dumnezeu și să piară în ticăloșie, este clar că au nevoie de o transformare. Redeșteptarea este prima condiție de absolută trebuință pentru o adevărată reformă. Persoana care, spiritual vorbind, se deșteaptă, dorește și primește influența și înrăurirea Spiritului Sfânt. Ea devine conștientă, își dă seama de starea sa și de lipsurile sale. Este cuprinsă de sete și foame după dreptate și viață adevărată. Impins de o dorință arzătoare să atingă idealul divin, se duce să cumpere haina albă a dreptății lui Hristos ca să-și acopere ticăloșia lui, aurul credinței care lucrează în iubire ca să-i îmbogățească viața sa păcătoasă și nevrednică, alifia Duhului Sfânt ca să-i deschidă ochii spre a contempla pe Mântuitorul său, pentru ca să fie transformat după chipul Său și făcut în stare să împlinească planurile Sale. O astfel de persoană nu va mai fi căldicică și lipsită de viață. O transformare din ce în ce mai mare va avea loc în caracterul și viața sa. Ea va deveni înflăcărată de iubire și de zel și se va consacra cu totul Domnului său pentru salvarea sufletelor. Nu este, oare, aceasta experiența care ne lipsește astăzi și de care avem o nevoie urgentă?

„Predicatorii și copiii lui Dumnezeu sunt chemați să se trezească. Cerul întreg este în mișcare. Scenele istoriei lumii acesteia sunt pe sfârșite. Ne găsim azi în mijlocul primejdiilor din zilele de apoi. Primejdiile și mai mari ne stau în față, dar totuși **nu ne-am trezit**. Această lipsă de activitate și de sericizitate din partea noastră în lucrarea lui Dumnezeu este teribilă. Această impietrire de moarte este dela Satana”. — „Mărturia”, vol. I, p. 260. 261.

„Ce trebuie să spun spre a deștepta rămășița poporului lui Dumnezeu? Mi-a fost arătat că înaintea noastră stau scene îngrozitoare; Satana și ingerii săi pun la lucru toate puterile lor ca să nimească pe copiii lui Dumnezeu. El știe că **dacă ei dorm puțin mai mult, el este sigur de ei, căci vor fi învinși**”. — Idem, p. 263.

De aceea vrăjmașul cel mare folosește toate mijloacele sale ca să ne țină într-o stare de îngreunare și de indiferență, care ne va aduce moarte veșnică. În timpul acesta dacă, zi după zi, ne trezim din nepăsarea noastră, căutăm pe Dumnezeu cu zel fierbinte, ne dăm toate străduințele pentru a deschide inimile noastre influenței Spiritului Sfânt și a supune Lui voia noastră, Satana nu poate să ne răpească binecuvântarea cerească:

„De nimic nu se teme Satana atât de mult, ca de aceea ca poporul lui Dumnezeu să libereze calea, îndepărtând orice piedecă, astfel încât, Domnul să poată turna Duhul Său asupra bisericii lănczinde și asupra unei adunări nepocăite. Dacă ar fi după Satana, n'ar mai avea loc niciodată o redeșteptare, mare sau mică, până la vremea sfârșitului. Dar noi n'am fost lăsați în necunoștință în ce privește amăgirile sale. Este cu putință să ne împotrivim puterii sale. **Când calea pentru Duhul lui Dumnezeu este pregătită, va veni și binecuvântarea**. Dacă Satana nu poate să închidă ferestrele cerului ca ploaia să nu mai poată veni pe pământ, cu atât mai mult nu va putea împiedeca o ploaie de binecuvântare de a cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Nelegiuirii și demonii nu pot împiedeca lucrarea lui Dumnezeu, și nici nu pot opri prezența Sa dela adunările poporului Său, dacă ei, cu inimile supuse și smerite, își vor mărturisi și îndepărta păcatele lor, și se vor prinde cu credință de fă-

găduințele Sale”. — „Solii pentru tineret”, p. 102.

Redeșteptarea aceasta va avea loc, și trebuie să fim siguri că am ajuns în timpul când trebuie să o căutăm mai presus de orice.

„Înainte de ultima revărsare a judecăților lui Dumnezeu asupra pământului, în mijlocul poporului lui Dumnezeu va fi o asemenea redeșteptare a evlaviei dela început, cum nu s'a mai văzut din timpurile apostolice. Spiritul și puterea lui Dumnezeu vor fi revărsate asupra copiilor Săi”. — „Marea luptă”, p. 464.

„Am fost foarte mult mișcată de scenele cari mi-au trecut prin fața ochilor în timpul veghilor de noapte. Părea că o mare lucrare — o lucrare de redeșteptare — se făcea în multe locuri. Poporul nostru înainta ca răspuns la chemarea lui Dumnezeu. Frații mei, Domnul ne vorbește. Vom asculta noi glasul Său? Ne vom pregăti noi oare candelile, și ne vom purta ca niște oameni cari așteaptă pe Domnul lor să vină? A venit timpul când să ducem lumina și să lucrăm” — „Mărturia pentru predicatori”, pp. 514. 515.

Studiul aprofundat al Bibliei și în deosebi al luminii cuprinse în Apocalips, trebuie să ocupe un loc precumpănit în pregătirea pentru redeșteptarea personală a fiecăruia.

„Să ne luăm mai mult timp pentru studierea Bibliei. Noi nu înțelegem Cuvântul lui Dumnezeu, după cum ar trebui. Cartea Apocalipsului începe cu o poruncă ca să înțelegem învățămintele cuprinse în ea. „Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!” Când noi ca popor vom înțelege că această carte este scrisă pentru noi, atunci va avea loc printre noi o mare redeșteptare. Noi nu înțelegem pe deplin învățăturile pe cari ea ni le dă, cu toate că ne este dată porunca să o cercetăm și să o studiem....

„Scenele solemne descoperite prin profeție să nu fie lăsate în umbră. Dacă poporul nostru ar fi

pe **jumătate trezit** și dacă și-ar da seama cât de aproape sunt scenele descrise în Apocalips, atunci s'ar produce o reformă în Comunitățile noastre și mult mai mulți ar crede în solie". — Idem, pp. 113. 118.

Reformațiune

Dar redesteptarea nu-i de niciun folos dacă nu este însoțită de o schimbare deplină a vieții. Această reformă este scopul sau ținta fundamentală a ultimei solii. Se cuvine să-i dăm o atenție cu totul deosebită. Vom aprofunda acest subiect în studiile din articolele ce vor urma cu privire la viitorul Bisericii. Acum vom studia câteva pasagii din Spiritul Profetiei, cari vorbesc de această reformă. Există nenumărate pasagii cari amintesc reforma sanitară și îi atribue un rol însemnat în pregătirea noastră spirituală în vederea manifestării făgăduite a puterii lui Dumnezeu. Totuși, oricât de plin de învățăminte ar fi acest punct special, trebuie să ne mărginim deocamdată la ceea ce privește reforma în general. Ce găsim noi în Biblie și în **Mărturii**, cu privire la aceasta?

Reformă continuă

Ea este de absolută trebuință în toate Comunitățile noastre, și trebuie să fie continuă. „Așa vorbește Domnul oștirilor, Dumnezeu lui Izrail: **Indreptați-vă** căile și faptele, și vă voi lăsa să locuiți în locul acestă". Ier. 7, 3. „Semănați potrivit cu neprihănirea și veți seceră potrivit cu îndurarea. Desteleți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul, ca să vină și să ploaie mântuire". Osea 10, 12.

„Reforma, o reformă continuă, trebuie prezentată cu tărie poporului, iar prin exemplul nostru să dăm tărie învățăturilor noastre". — „Sfaturi pentru sănătate", p. 445.

„Avem nevoie de o reformă deplină în fiecare din Comunitățile noastre". — „Mărturii pentru predicatori", p. 443. De această reformă continuă este nevoie „în fiecare din Comunitățile noastre",

iar nu în organizație, după cum pretind unii.

„Dacă Comunitatea care acum este cuprinsă de aluatul alunecării spirituale, nu se va pocăi și întoarce, ea își va mânca rodul propriilor sale fapte, până ce se va scârbi ea însăși. Dacă ea se împotrivesc răului și alege binele, dacă caută pe Dumnezeu în toată umilința și dacă răspunde chemării sale în Isus Hristos; dacă rămâne statornică adevărului veșnic, și dacă prin credință aduce la îndeplinire planurile pregătite pentru ea, atunci ea va fi vindecată. Ea va apare în simplitatea și curățenia date de Dumnezeu, ferită de încurcături pământești, arătând că adevărul a făcut-o într'adevăr liberă. Atunci membrii ei vor fi aleși într'adevăr de Dumnezeu, pentru a fi reprezentanții Săi. A venit timpul când să aibă loc o reformă totală". — „Mărturii", vol. 8, pp. 250. 251. Prin cuvintele „alunecarea spirituală" redăm expresia din originalul englez „Backsliding". Trebuie a observa că sora White n'a întrebuințat aici termenul de „apostazie", cuvânt ce există și în limba engleză. Deci trebuie stabilit aceasta, contra abuzurilor făcute de unii asupra acestei fraze spre a da impresia că Biserica se află într'o stare de completă apostazie. Studierea originalului interzice o interpretare atât de tendențioasă. **Biserica este fără nicio îndoială Laodicea, dar ea nu este și nu va fi niciodată Babilon.**

Partea soliei

Predicatorii ar trebui să fie în capul acestei mișcări de reformă care are ca scop părăsirea păcatului și sfințirea vieții: „Plecați, plecați, ieșiți din Babilon! Nu vă atingeți de nimic necurat! Ieșiți din mijlocul lui! Curățiți-vă, cei ce purtați vasele Domnului!" Isaia 52, 11.

„Când predicatorii vor înțelege nevoia unei reforme depline în ei înșiși, și când își vor da seama că trebuie să atingă un nivel spiritual mai înalt, influența lor în Comunități va fi spre zidire și curăție. Intre predicatori sunt și păcătoși. Ei

nu se frământă ca să intre pe poarta cea strâmtă. Dumnezeu nu colaborează cu ei, căci El nu poate suferi prezența păcatului. Acesta este singurul lucru pe care-l urăște El. Chiar pe ingerii cari inconjurau tronul Lui și pe cari El îi iubea, dar cari nu și-au păstrat prima lor poziție de credincioșie, Dumnezeu îi goni din cer, împreună cu conducătorul lor răsvrătit. Sfințenia este temelia tronului lui Dumnezeu; păcatul este opus sfințeniei; păcatul a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă oamenii ar putea vedea cât este de respingător păcatul, nu l-ar tolera și nu l-ar cultiva în inimile lor. Ei și-ar schimba viața și caracterul. Greșelile ascunse vor fi biruite. Dacă vreți să fiți sfinți în cer, trebuie să fiți mai întâi sfinți pe pământ". — „Mărturii pentru predicatori", p. 145.

In familie

„Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să implinească față de Avraam ce i-a făgăduit". Gen. 18, 19. „Iată, vă voi trimete pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii, și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva, la venirea Mea, să lovesc țara cu blestem". Mal. 4, 5. 6.

Această lucrare trebuie să înceapă din cămin, și pe temelia ascultării de legea lui Dumnezeu.

„Noi am vorbit de o serie de adunări cari să se țină în acest loc, și de lucrarea ce trebuie făcută pentru popor, dar nu îndrăznim să întindem brațele spre a vă ridica noi. Dorim ca voi să începeți această lucrare de reformare în propriile voastre căminuri. Dorim ca aceia cari au rămas în urmă să înainteze. Trebuie să începeți să lucrați, și când noi vom vedea că ați început să lucrați pentru voi înșivă, vom veni în ajutorul vostru. Sperăm că veți putea să schimbați pe copiii voștri, ca ei

să se întoarcă la Hristos, și ca **spiritul reformării** să pătrundă în toate rândurile voastre. Dar atâta timp cât voi vă veți dovedi de două ori morți și gata să fiți desrădăcinați, nu îndrăznim să întreprindem lucrarea.

„Domnul să vă ajute să simțiți lipsa voastră, așa cum n'ați simțit-o niciodată mai înainte, și să vă ajute să muriți pentru voi înșivă și să primiți **spiritul reformei în căminurile voastre**, pentru ca îngerii lui Dumnezeu să vină în mijlocul vostru spre a sluji pentru voi, ca să fiți pregătiți pentru a fi ridicati la cer”. — „Mărturii”, vol. 2, p. 376.

„**Legea lui Dumnezeu este temelia oricărei reforme durabile**. Noi trebuie să prezentăm lumii, în cuvinte clare și precise, nevoia de a asculta de lege. Ascultarea de legea lui Dumnezeu este marea forță care împinge la activitate, la economie, la sinceritate, la legături bune între om și semenul său”. — „Sfaturi pentru sănătate”, p. 359.

„Aceia cari duc ultima solie de har lumii, trebuie să simtă datoria lor de a învăța pe părinți în ceea ce privește religia în familie. **Marea mișcare de reformă** trebuie să înceapă prezentând taților, mameilor și copiilor, principiile legii lui Dumnezeu”. — „Mărturii”, vol. 2, p. 119.

Rezumat

Declarațiile Spiritului Profetiei sunt clare. Ele ne dau o idee precisă despre lucrarea pe care Domnul vrea s'o facă în sânul poporului Său. În momentul de față, vedem că e nevoie de reforma Bisericii și că această reformă este dorită de Dumnezeu, că ea trebuie făcută prin studii adevărilor solenne descoperite prin Spiritul profetic, că predicatorii trebuie să predice prin exemplul lor și prin cuvinte, că părinții au răspunderea deosebită pentru ei înșiși și pentru copiii lor, că această reformă are ca temelie legea lui Dumnezeu săpată în inima credinciosului și ca țintă, părăsirea păcatului și sfințirea vieții. S'ar putea cita pagini întregi din „Mărturii”,

cari arată că reforma este o lucrare individuală și interioară, ea având loc, sau producându-se în fundul inimii tuturor acelor cari iubesc pe Dumnezeu mai mult decât orice și se predau Lui fără nicio rezervă. În niciun loc Biblia sau Spiritul profetic nu o prezintă sub forma unei mișcări de abatere dela preceptele Bisericii, sau protivnică organizației pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său, lucrând pe marginea sau în afara Bisericii. Dar ea nu trebuie făcută cu forța sau votând un program, sau **dând în capul altora cu „Mărturiile”**, criticând pe lucrători, organizația, faptele nesocotite sau păcatele pretinse sau chiar adevărate ale unuia sau altuia. Reforma aceasta nu-și poate avea izvorul decât în lucrarea Spiritului Sfânt asupra inimii fiecăruia în parte, fie predicator sau simplu membru al Bisericii, care ascultă glasul Domnului când vorbește inimii sale și se umilește adânc înaintea Lui, spre a fi schimbat după chipul divin prin supunerea voinței sale și prin lăsarea întregii sale ființe sub controlul marelui Vi-car al lui Dumnezeu pe pământ, și anume, Spiritul Sfânt. În următorul articol vom vedea aceasta mai bine. Dumnezeu ne chiamă azi din nou, iubii frați și surori, după cum ne-a mai chemat de atâtea ori în trecut, la această reformă personală, cea mai binecuvântată experiență, care lucrează ca și aluatul în plămădeală, având ca scop să ne pregătească pentru sigiliul lui Dumnezeu și pentru ploaia tărzie.

HRISTOS E DRUMUL ȘI LUMINA

*Hristos e drumul și lumina,
Ce duce dincolo de noi,
El tuturor le luminează,
Ca un Suprem Mântuitor.*

*Hristos e drumul veșniciei;
La Dumnezeu l-a pregătit.
El duce'n țara iericirii,
Pe păcătosul mântuit.*

*Deci astăzi cât mai este încă,
Această cale și lumină,
Să ne plecăm în rugă-adâncă,
Și să ne ridicăm din tină.*

Stan Alexandru

Ce poziție luăm noi, zi după zi, ca răspuns la invitațiile stăruitoare pe cari Martorul Credincios nu încetează să ni le adreseze?

„Ferice de poporul, care cunoaște sunetul trâmbiței, care umblă în lumina feței Tale, Doamne!” Ps. 89, 16.

INȘTIINȚARE

În conformitate cu articolul 64 al Statutelor Uniunii Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de Ziua Șaptea din România, împlinindu-se anul acesta termenul pentru a se ține Adunarea Generală quadrienală a Uniunii, se convoacă această Adunare pe data de 8—11 August 1940, în București.
p. Comit. Uniunii Com. Ev. A. Z. Ș. din România

Președinte, D. Florea

Secretar, Gh. Stănică

Studii speciale pentru clasele candidaților la botez

În dorința de a fi de cel mai mare ajutor celor cari prin botez intră în rândurile membrilor comunităților noastre, Comitetul Uniunii a hotărât următoarele:

„Pentru o cât mai temeinică pregătire a candidaților pentru botez, se recomandă stăruitor predicatorilor și comunităților noastre să ia măsuri ca acești candidați înainte de a fi recomandați pentru botez să fi studiat următoarele cărți necesare pentru buna formare a cunoștințelor și a caracterului lor:

1. Lecturi Biblice asupra adevărului prezent
2. O scurtă expunere
3. Calea către Hristos
4. Divina Vindecare
5. Experiențe și Viziuni

Pentru pregătirea acestor candidați în Comunități, să fie alese persoanele cele mai destoinice.

Ajutați pe săraci

(Multilog)

Partea I.

(Acest multilog se va executa în cadrul serbărilor date de Cercul Tabita în scop de binefacere. — Persoanele: D-na Popescu cu fiica ei Ileana. — O fetiță săracă. — D-na Georgescu, sora D-nei Popescu, împreună cu fiica ei Lenuța. — O voce, adică o persoană care vorbește fără să se vadă.)

(D-na Popescu și cu fiica ei lucrează. Se aude un ciocănit slab în ușă)

D-na Popescu: Ileano, ia vezi cine o fi?

Ileana (ridicându-se): Ce vrei fetițo?

Fetița săracă: Fii bună domnișoară și dă-mi ceva de mâncare că mi-e foame.

Ileana: Așteaptă-mă puțin aici.

Ileana (ducându-se la mama ei): Dragă mamă, a venit o fetiță săracă și cere să-i dau ceva de mâncare. Ce să-i dau?

D-na Popescu (supărată): Lasă-mă în pace cu săracii tăi. Spune-i să plece că n'avem ce să-i dăm.

Ileana (rugătoare): Mamă, cel puțin o bucată de pâine.

D-na Popescu: Vezi că au rămas niște coji dela masă. Dă-i-le pe acestea.

Ileana (întristată, ia un pachet pregătit mai dinainte și dându-l fetiței sărace îi zice): Fetițo, ia bucata asta de pâine. (Se reîntoarce și se așează pe scaun răsfoind o carte. Mama coase ceva).

Ileana: De mult n'a mai venit tanti pe la noi, și mi s'a făcut dor de ea.

D-na Popescu: Care tanti?

Ileana: Tanti Eliza (D-na Georgescu). Imi place așa de mult s'o ascult când vorbește de societatea aceea a lor de binefacere.

D-na Popescu: Las'o dragă, să nu mai vină să mă tot bată la cap cu săracii ei. Ori de câte ori vine, mă plictisește cu ideile ei. Să tot dai la săraci..... Înțeleg să dai o dată, de două ori, de nouă ori,.... dar tot mereu?!; însemnează că într'o bună zi să rămâi și tu săracă.

Ileana: Dragă mamă, dar tu crezi că fetele și femeile Adventiste cari lucrează la societatea de binefacere „Tabita” sărăcesc?

D-na Popescu: Nu sărăcesc, dar lasă că nici bogate nu sunt.

Ileana: Atunci cu atât mai mult fapta lor bună va fi răsplătită de Dumnezeu.

O voce: „Cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută”.

Ileana (cu teamă): Ai auzit mamă?

D-na Popescu: Ce să aud? Mi se pare că bate cineva la ușă.

Ileana (ridicându-se): Aaaa! Uite pe tanti Eliza și cu Lenuța! Ce bine-mi pare! Bine ați venit! Poftim, stați!

D-na Popescu: Poftim, stați! (Le oferă scaune.)

D-na Georgescu: Ce mai faci, iubita mea surioară?

D-na Popescu: Binișor; uite mai cârlesc și eu câte ceva. (În timpul acesta fetele vorbesc împreună mai la o parte). Dar tu ce mai faci?

D-na Georgescu: Și eu sunt bine și mulțumesc Domnului pentru toate. (Își scoate lucrul și începe să lucreze).

D-na Popescu: Dar ce lucrezi așa frumos?

D-na Georgescu: Lucrez un milie pentru societatea „Tabita”.

D-na Popescu: Tu tot cu săracii tăi!.....

D-na Georgescu: Nu sunt săracii mei, dar sunt un mijloc prin care Dumnezeu vrea să ne facă mai buni și mai miloși. El vrea să ne facă concurenți cu El. „Cine pe sărac ajută, pe Dumnezeu împrumută”.

Ileana: Mamă, eu am mai auzit cuvintele acestea.

O voce: „Am fost flămând și Mi-ați dat de mâncare; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut; am fost străin și M'ați primit; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți”.

Ileana: Ați auzit?

D-na Popescu: N'am auzit nimic; nu știu ce tot auzi tu. (Adresându-se d-nei Georgescu): Dar bine dragă, dați miljeuri la săraci?

D-na Georgescu: Nu, dar le vindem la cei cari au mai mult și cu banii pe care îi strângem cumpărăm câte ceva pentru săraci.

Lenuța (vorbind D-nei Popescu): Dragă tanti, astăzi avem o serbare frumoasă a societății de binefacere „Tabita”; n'ai vrea să mergi și dumneata cu noi?

D-na Popescu: Eu nu merg dragă acolo.

Lenuța: Atunci lăsați-o pe Ileana.

D-na Popescu: Ea..... poate să meargă, așa ca să vă fac plăcerea. Să nu vă închipuiți însă că am s'o las să se facă Adventistă.

D-na Georgescu: Dacă într'adevăr vrei să ne faci plăcerea, vino și tu cu noi.

Ileana și Lenuța împreună (Lenuța o ia de gât): Hai, vino!

D-na Georgescu: Vino cu noi și ai să vezi că n'are să-ți pară rău.

D-na Popescu: Aproape să mă convingeți.

Fetele (insistă): Hai, vino cu noi!

D-na Popescu: În sfârșit, fie și așa. O să merg, dar Adventistă în niciun caz nu mă fac.

Ileana: Mămic, ia și ceva bani; poate cumpărăm și noi ceva (pleacă toate la serbare).

(Urmează programul și, către sfârșitul lui, partea a doua a multilogului).

Partea II.

(Se aude melodia unei cântări executată la vioară sau solo de voce foarte încet).

Ileana (vorbind mamei ei): Ce zici mamă, ce impresie ți-a făcut serbarea societății „Tabita”?

D-na Popescu: Minunat, copilă mea! Nici nu se poate ceva mai frumos și mai folositor decât a contribui cu tot ce poți la ajutorarea celor lipsiți. Cea mai mare bucurie ce se poate simți este a da.

O voce: „Mai fericit a da decât a lua”.

Ileana: Mamă, tu n'auzi?

D-na Popescu: Da, Ileana, și chiar și mai mult. De acum înainte vom face tot ce ne va sta în putință pentru a ajuta pe cei săraci.

Ileana: Ce bine-mi pare! Nu-i așa, mămic dragă, că de aci înainte o să mergem și noi la „Tabita” ca să lucrăm pentru săraci?

D-na Popescu: Da, fetița mea.

O voce: „Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut”.

Ileana: Mamă, acesta e îndemnul lui Dumnezeu către noi. Să ne ajute bunul nostru Mântuitor să fim și noi supuse și ascultătoare și să lucrăm și noi pentru salvarea celor în nevoi.

Adela Mărculescu

Săptămâna Cărții

la Institutul Biblic

„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie ci prin Duhul Meu zice Domnul oștirilor”. Zaharia 4, 6.

Chemarea Macedoneană răsună astăzi tot mai puternic și din toate părțile lumii; iar poporul Advent este dator să răspundă prin trimețere de noi misionari și prin susținerea celor trimiși. Dumnezeu vrea să încheie scurt și repede lucrarea Sa în noi și prin noi, în această lume. Lupta cu forțele întunerecului se întetește pe zi ce trece, iar noi prin puterea Duhului Sfânt trebuie să ridicăm tot mai sus stindardul și glasul Evangheliei salvatoare a Domnului nostru Isus.

„Omului i s'au dat toate cereștile cerului, când i-a fost dat Hristos. Biserica a fost încărcată cu hrană cerească pentru sufletele pieritoare. Comoara aceasta poporul lui Dumnezeu a fost însărcinat să o ducă lumii”. — „Mărturii”, vol. II, pag. 18.

Iubirea lui Dumnezeu și sacrificiile înaintașilor noștri au făcut ca noi să ne bucurăm de favoarea de a fi în poporul lui Dumnezeu. Nouă ne revine însă astăzi, cea mai mare și sfântă chemare ce a fost dată vreodată omului: încheierea glorioasei lucrări a Domnului nostru Isus.

„Totul în univers invită pe aceia cari cunosc adevărul, să se consacre din toată inima pentru vestirea adevărului, așa cum le-a fost făcut cunoscut în întreita solie îngerească. Ceea ce auzim și vedem, ne chiamă la datorie”. — „Mărturii”, vol. II, pag. 30.

Sub asemenea călăuziri de sus, Săptămâna Cărții a început la Școala Misionară la 30 Martie 1940, cu o zi de consacrare. Această zi ne-a adus bogate binecuvântări cerești și ne-a însuflețit pe toți la lucru pentru Dumnezeu. Fratele Florea, președintele Uniunii noastre, fiind cu noi în acest frumos

Sabat, ne-a adus solia potrivită timpului și lucrării, în vederea căreia ne pregăteam. Dumnezeu a însuflețit pe membrii Comunității noastre, așa încât, la întocmirea țintei, am ajuns la suma de lei 28.000.

După ce ne-am consacrat Domnului și am cerut binecuvântarea Sa asupra literaturii și asupra persoanelor ce urma să le vizităm, am trecut la împărțirea literaturii. Câmpul de lucru a fost de asemenea împărțit și Comunitatea organizată pe grupe.

Duminecă 31 Martie am plecat cu toții la lucru în oraș, în comunele vecine și în localități mai depărtate. Unii dintre frați au plecat dela ora 5 dimineața, pentru că aveau de străbătut drumuri mai lungi.

Pentru că multe piedeci au stat în calea noastră, prin cari cel rău căuta să ne descurajeze, în Sabatul dela 6 Aprilie nu aveam de raportat decât 21.000 lei. Succesul a fost foarte frumos, dar ținta nu era atinsă. Hotărîrea noastră eră, să terminăm scurt și repede lucrarea. Atunci ne-am hotărît încă două zile de activitate, deciși să luptăm lângă Domnul până vom birui.

Din nou organizați, Duminecă 7 Aprilie am plecat la lucru, înfruntând de data aceasta și un viscol puternic, ce nu a conținut până seara. Deși vremea ne era împo-

trivă, lucrarea a mers foarte bine. Odată cu umbra serii, vitejii Domnului se întorc în căminul lor iubit, cu inimile pline de bucurie și recunoștință față de Dumnezeu, care ne-a condus la tot pasul. Zilele grele sunt zilele ocaziilor mari. Dumnezeu a împlinit și de data aceasta făgăduința Sa față de noi. Sabatul dela 13 Aprilie a fost destinat pentru solemnitatea încheierii Campaniei.

Ținta generală în Uniunea noastră a fost, ca fiecare membru să răspândească cu ocazia acestei săptămâni literatură în valoare de 50 lei. În conformitate cu această țintă, noi am fi ajuns cu numărul nostru de 76 membri, la suma de 3.800 lei. Domnul însă, în bunătațea Sa, văzând dorința sinceră a inimilor noastre de a face o lucrare excepțională în aceste vremuri excepționale, ne-a binecuvântat în măsură așa de mare, încât această țintă a fost înzecită, iar ținta pe care ne-am ales-o noi a fost întrecută cu 12.500 lei. Toți am avut cuvinte de laudă și mulțumire la adresa lui Dumnezeu, care prin Duhul Său Sfânt ne-a ajutat să învingem orice piedeci, să ducem Cuvântul scris și vorbit la oameni și să atingem suma de 40.500 lei. A lucrat toată Comunitatea școlară, adică cei 76 membri, la cari s'au alăturat 15 prieteni, așa încât a fost în total 91 de lucrători, și au distribuit literatură în medie de peste 444 lei.

Familia școlară.

Domnul ne-a dat însă și multe binecuvântări spirituale. Cu toții am simțit Spiritul lui Dumnezeu cu noi la lucru. În vizitele făcute la casele oamenilor, am găsit cele mai minunate ocazii de a îndruma sufletele către iubirea Domnului Isus. Aceasta a fost o întărire pentru Comunitatea noastră. Toți am văzut că mijlocul cel mai bun pentru redeschimbarea poporului advent, este, conform spuselor Spiritului profetic, lucrarea misionară. O pace și bucurie sfântă ne-a cuprins inimile, și fiecare avea ceva de spus de modul minunat cum Dumnezeu ne-a condus și binecuvântat în lucrarea Sa.

Un frate zicea: „Oamenii iubesc foarte mult cărțile noastre și le doresc. Cineva mi-a zis: „Domnule, cărțile acestea sunt așa de minunate, că, noi nu găsim cuvinte spre a le lauda. Mai avem dintre ele și am văzut că ele conțin adevărul mântuitor. Vrem să ținem și noi Sabatul Zilei a Șaptea. Mai veniți pe la noi!” Lacrimile au curs din ochii mei, de bucurie că sufletele caută pe Domnul, dar inima mea s'a intristat la gândul că până acum nu mi-am făcut datoria. Mulțumesc Domnului pentru această trezire și vreau cu ajutorul Său să-mi fac datoria față de lumea ce pierie în păcat.”

Unul dintre frații conducători, povestea: „În lucrarea acestei Săptămâni a Cărții, am avut multe bucurii și am găsit multe suflete doritoare de adevăr. Am simțit mâna lui Dumnezeu la lucru cu noi. După oboseală și eforturi, îmi mai lipseau 120 lei, până la atingerea țintei ce-mi pusesem. M'am odihnit puțin și m'am rugat Domnului să mă ajute și să mă întărească. Atunci am auzit un glas, care mi-a spus: „Cel ce-ți va ajuta să-ți ajungi ținta, nu e nevoie să-l cauți, ci îți va ieși în cale pe stradă”. Am plecat și în curând am întâlnit o persoană cunoscută, careia i-am dat o carte și am primit 150 lei. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru conducerea Sa”. Un alt frate spunea: „Între frumoasele bucurii avute în Campania Săptămâni Cărții, este și faptul că am văzut cum oamenii prețuiesc cărțile ce conțin Cuvântul Domnului. Cineva mi-a zis: „De când sunt nu mi-a adus nimeni așa cărți frumoase. Așa de minunate sunt cărțile acestea! Laud pe Dumnezeu pentru tot ce a făcut pentru noi!”

Altul dintre frați spunea următoarele: „Am văzut că dacă noi stăruim în a lucra, nici succesul nu întârzie să vină de la Domnul. Bunătatea lui Dumnezeu am văzut-o cu noi la lucru”.

Altă persoană se exprima astfel: „Am simțit o deosebită bucurie în această Campanie, dar ce m'a mișcat mai mult, a fost bucuria, cu care oa-

menii săraci își rețineau Cuvântul scris dând pentru el ultimii bănuți. Aci sunt bucurii ce nu pot fi spuse în cuvinte. Mulțumesc Tatălui ceresc pentru toate acestea”.

Altul dintre frați, care pentru prima dată a făcut o asemenea experiență, spunea: „Această Săptămână a Cărții, mi-a adus mari binecuvântări. Deși în timpul ei am trecut prin anumite greutăți, lipsind 3—4 zile din mijlocul familiei școlare, totuși pot spune că aceste greutăți, contrar dorinței celui rău de a mă slăbi în credință și a-mi lua zelul misionar, m'au întărit mult spiritual și au trezit în mine dorința de a lucra mai mult ca până acum, pentru salvarea semenilor mei ce pier în păcat. Inima mea se îndreaptă mulțumitoare către Dumnezeu pentru aceste ocazii sfinte”.

Din toate acestea rezultă că „secretul succesului stă în unirea puterii divine cu efortul omenesc”.

— „Patriarhi și Profeți”, pag. 509.

— „Această Săptămână a Cărții o putem numi cu adevărat cea mai mare Săptămână Mare din istoria Institutului Biblic, și o săptămână a experiențelor cu Dumnezeu, când cu toții am văzut că El vrea să facă prin poporul advent, condus de Duhul Său Sfânt, o lucrare scurtă și repede în această lume. Facă Bunul Dumnezeu ca experiențele acestea să fie făcute de tot poporul advent din Uniunea noastră, și din toată lumea, ca să grăbim astfel încheierea lucrării de predicare a Evangheliei, arătarea în mărire a iubitului nostru Mântuitor Isus Hristos și liberarea noastră.

Constantin Rădoi

Secretar-Cassier al Campaniei

(Urmare dela pag. 1)

în această stare? Sunteți și voi lepădați? Nu sunteți, dacă iubiți pe Dumnezeu și aveți credință în Hristos. Nu sunteți, dacă aveți pe Hristos în voi.

Din declarația lui Pavel reiese lămurit, că noi trebuie să avem pe Hristos în noi? Vă luptați și voi împotriva faptelor firii pământești? Dacă sufletul vostru strigă după curăție, după dreptate, și dacă dorește de a cunoaște tot mai mult și mai mult pe Dumnezeu, atunci nu sunteți lepădați. Niciun

lepădat nu mai caută pe Dumnezeu în rugăciune și post. Niciun lepădat nu dă zecime și nu sprijină lucrarea lui Dumnezeu cu darurile sale. Niciun lepădat nu iubește pe frați. A fi lepădat, înseamnă a fi dedat poftelor fi-rești, fără nicio măsură sau restricție. Sunteți și voi astfel? Dacă nu, atunci aveți pe Hristos în voi, și deci, nu sunteți lepădați.

Fiecare creștin ar trebui să se întrebe: „Am eu pe Hristos în-lăuntru meu?” Dacă astfel este starea voastră, atunci sunteți siguri că inventarul vieții voastre a sporit și a crescut.

Dacă Hristos este în-lăuntru nostru, dacă comuniunea și împăr-tășirea noastră cu El sporește zilnic, atunci păcatul își pierde orice sprijin, iar noi suntem liberi în Hristos.

(Urmare dela pag. 3)

acesta arată că el disprețuiește autoritatea Celui Atotputernic, pe care pretinde că-L ascultă. Nu înteresează faptul, în ce constă acest păcat. De asemenea, nu este vorba la toți de unul și același păcat. El poate avea următoarele forme:

Ușurătate, frivolitate, mândrie, invidie, șiretenie, mânie, defăimare, dorință după plăceri, șar-gărie, hotărârea de a se răzuna pentru vreo nedreptate oarecare sau pentru vreun dispreț, a nu fi dispus să recunoști o greșeală, intenția de a isca o ceartă, refuzul de a cere iertare, refuzul de a despăgubi o pagubă ce ai pricinuit-o, stăruirea într'un temperament rău; idei murdare despre sensualitate și desfrâu, continuă năzuință după onoare lumească, râvnă după bogăție, care nu încetează și nu e satisfăcută niciodată, obiceiul de a critica și a murmura contra vo-inței lui Dumnezeu, cedarea față de simțurile invidioase, pentru că alții sunt mai privilegiați sau preferați, iubire față de un idol oarecare. Vrajmășia față de crucea lui Hristos se dovedește prin aceea ce se săvârșește pe baza acestor păcate. Creștinismul șoc-tește de vrăjmaș al lui Hristos, pe acela care nu renunță la tot ceea ce e păcătos.

(Va urma)

Porunca V - a din Decalog

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să îți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău”. Exod 20, 12.

Aceasta „este cea dintâi poruncă însoțită de o făgăduință”. Efes. 6, 2. Și celelalte porunci cuprind făgăduințe; dar în această poruncă, făgăduința este directă și explicată: „Ca... să trăiești ani mulți pe pământ”. Vers. 3.

În această poruncă se cuprinde respectul datorat către autoritatea familiei; ea încurajează ascultarea, și făgăduiește prosperitate celui care respectă principiile ei. Acest respect trebuie arătat de copiii față de părinții lor, și făcând astfel, această atitudine devine o obișnuință, care se va reține asupra tuturor legăturilor din viață.

Învățăturile din copilărie omul le păstrează mult timp în amintire. Chiar din primele zile ale existenței sale, copilul își face cunoscut nevoile sale și caută cum să-și împlinească dorința. Dacă printr-o plângere continuă el reușește să-și împlinească dorințele, atunci el se va folosi de această metodă. Dacă și un capriciu de furie e necesar, atunci el întrebuițează și pe acesta. E caracteristic a vedea cât de timpuriu copilul înșală pe părinții săi, și cât de stăruitor poate fi un copil. Dacă e nevoie să folosească vreo șmecherie, apoi el nu uită aceasta. I se poate refuza un lucru de zeci de ori, dar dacă el își aduce aminte, că a reușit altădată cu această strategie, știe că va reuși și de data aceasta să-și împlinească dorința. De aceea el stăruie în pretenția lui. Pe calea aceasta el reușește adesea. Și aceasta o face el chiar și când nu are decât câteva săptămâni de existență.

Dar deși este adevărat că copiii învață de timpuriu să-și impună voința, totuși, nu e mai puțin adevărat, că ei învață să și asculte. Fericii părinți cari au învățat ei înșiși să fie ascultători, cari pot călăuzi cu răbdare și înțelepciune pe copilul lor, încă din primele zile ale sale, pe cărarea cea dreaptă a ascultării. Pe calea aceasta ei se scutesc pe ei înșiși și pe copilul

lor de multe necazuri și de multe lacrimi. Aceea ce copilul ar fi putut învăța din câteva lecții practice, va cere mai târziu ani de zile și dureri nespuse până să învețe.

Câți copii au dorit ca părinții lor să-i ia, încă de timpuriu, de mână și să-i învețe ce trebuie pentru viață! Dar acum, după ce copiii s'au făcut mari, ei au de dus lupte grozave pentru a birui pornicirile și obiceiurile pe cari părinții le-au lăsat să se desvolte în voie. Numai câteva cuvinte înțelepte, și chiar întrebuițarea la timp potrivit și în adevăratul spirit a nuielui, i-ar fi putut scuti de mulți ani de amărăciune și de lupte, atât pe părinți, cât și pe copii. Și este de temut că unii vor suferi o pierdere veșnică, ca rezultat al neglijenței prețurii importanței de a învăța pe copii cuvenitul respect pentru acei ce trebuie respectați.

Lipsa de respect pentru cei bătrâni și cu experiență

Este o trăsătură caracteristică pentru fiecare generație de oameni a se crede superioară generațiilor trecute. Tinerii ușuratici nu iau în considerație istoria; ei nu prețuiesc străduințele oboseitoare ale înaintașilor lor, pentru a realiza aceea ce ei recoltează astăzi. Tânărul nechibzuit consideră toată acumulara experienței fiilor oamenilor, și pe care el a moștenit-o, ca pe ceva ușor de câștigat prin el însuși, fără vreo efortare deosebită, și că el n'ar datora-o înaintașilor săi. El crede că nimeni n'a dus o viață cum trebuie, sau să fi făcut vreun lucru mare, până la ivirea generației lui pe scena lumii; cu alte cuvinte, adevărata viață s'ar fi început cu el, și că el ar fi în stare să rezolve probleme, pe cari zadarnic au căutat să le deslege bărbaii generațiilor și neamurilor trecute.

Cu o astfel de atitudine și cu o astfel de vedere, lui nu-i place să respecte vârsta sau experiența. Dimpotrivă, el nu poate suferi nicio restricție, și desprețuește orice autoritate. „De s'ar da la o parte odată acești „bătrâni slabi”, zice tânărul, „atunci s'ar oferi oca-

zii favorabile pentru tineret, și oarecare speranță pentru lume. Căci cum este acuma, nu există decât puține șanse de progres pentru un tânăr, și nici speranță că lucrurile vor merge mai bine în curând. Și dacă el ar avea măcar vreo șansă! Dar nu are niciuna”. Și astfel tânărul devine pesimist.

Din pricina unor condiții ca acestea sfătuește Dumnezeu pe bărbai și femeile tinere ca să cinstească pe cei ce sunt puși ca supraveghetori peste ei. A cinsti însemnează a trata cu respect, a venera, a stima și a arăta considerație. Dumnezeu cere ca tinerii și tinerele să cinstească pe părinții lor, nu numai din pricina părinților, ci și din pricina lor înșiși. În timp ce părinții trebuie să primească cinstea cuvenită lor, trebuie ca și ei să caute a întipări în mintea copiilor lor, încă de timpuriu, deprinderea de a iubi, a respecta, a onora și a asculta. Dacă părinții își neglijează datoria, ei pierd mult, dar copiii pierd și mai mult.

Tocmai aceasta se cuprinde în porunca: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta”. Aceasta însemnează, mai întâi de toate: A fi respectoși față de părinții noștri. Dați atenția cuvenită sfatului și muștrărilor lor. Ei au o experiență mai bogată și mai îndelungată decât voi. E bine pentru voi, dacă ascultați cu respect de ceea ce vă spun ei.

Părinții stau în locul lui Dumnezeu față de copiii lor, până ce copiii ajung la vârsta răspunderii personale. Tatăl și mama sunt datori să-i ocrotească, să-i îngrijească și să-i sfătuiască, așa cum Dumnezeu ar face, dacă ar fi în locul lor. Prin îngrijirea iubitoare a părinților, copiii trebuie să învețe dela Dumnezeu, așa ca totdeauna să aibă un tablou limpede în mintea lor despre ceea ce este și face Dumnezeu. Tatăl reprezintă virtuțile mai severe și mai părintești, — purtarea de grijă, dreptatea și justiția; mama însă apelează la mai multă iubire, indulgență și milă. Ambii sunt întruparea înțelepciunii, a bunătății și a curăției. Amândoi împreună dau copilului o concepție despre Dumnezeu, care trebuie să-i ajute me-

reu în toate cercetările și ispitele vieții sale.

Respect față de părinți

Dumnezeu cere să se dea părinților respectul cuvenit. Chiar în anii de mai târziu, ei nu trebuie dați la o parte și sfatul lor nu trebuie neglijat. Copilul să păstreze întotdeauna o atitudine respectuoasă față de ei, și să ia aminte la cuvintele lor de mustrare, ținând seama că, întrucât au ajuns la vârsta răspunderii, poterile și răspunderile pe cari ei le-au purtat, trebuie predate lui Dumnezeu direct. Dar chiar și atunci copilul să-i țină în deosebită cinste și să-i respecte, dându-le onoarea cuvenită.

Unii copii sunt departe a fi respectoși față de părinți. Ca copii, ei nu ascultă de ei, iar când ajung în vârstă îi neglijează. Toți cunoaștem cazuri triste de felul acesta, unde părinții au fost dați la o parte și nesocotiți, după ce aceștia făcuse totul cu puțință ca să dea copiilor lor avantajii, pe cari ei înșiși nu le-au avut. Am văzut copii nerecunoscători și nesfințiți, lipsiți aproape de orice sentiment de iubire firească. Am văzut câte o mamă venind în vizită la fiica ei la școală — o mamă cu care orice fată s'ar putea mândri — venind, zic, numai pentru a primi o dovadă lămurită, că ea nu e binevenită sau dorită, și că fiica s'a cam rușinat de mama sa, poate pentru că îi lipsea cunoștința etichetei la masă; sau poate pentru că mâinile ei nu erau păstrate atât de fin și unghiile nu erau „făcute”, sau poate pentru că rochia sau pălăria ei nu mai erau după ultima modă.

Am văzut câte un tată așteptând liniștit sosirea băiatului său dela Universitate, meditănd asupra efectului pe care îl are școala superioară asupra lui. Va fi oare el același băiat care a fost când a plecat de acasă? I-au ajutat lui studiile să devină mai bun, ori l-au făcut mai rău? Iată că sosește băiatul, fericit că a venit înapoi acasă, dar câteodată având în capul său diferite lucruri cari au nevoie de schimbare. Tatăl nu spune multe, ci observă mai mult. Băiatul simte că ar avea vederi largi. El a fost plecat. A văzut lucruri. Părinții săi au nevoie de puține instrucțiuni despre diferite lucruri, și el începe să le dea aceste instrucțiuni, poate cu tact, sau fără tact. Dar părinții cunosc și unul și

altul. Băiatul îi consideră că ei ar trăi după o modă învechită, și că nu se mai potrivesc cu lumea modernă. Ei nu sunt atât de educați ca el. De aceea începe să-i nesocotească.

Ar fi mai bine pentru tânăr a ține seama de cât a costat pe părinți educația sa. În cele mai multe cazuri, aceasta însemnează ani de trudă și de lipsă, de sacrificiu și de renunțare la multe din strictul lor necesar. Aceasta însemnează oase zdrobite și mâini crăpate, îmbrăcăminte simplă și pălării demodate. Aceasta a însemnat jertfirea cerințelor ambiției lor proprii, o renunțare la propriile lor planuri, pentru ca copiii lor să poată avea aceea ce propriile lor inimi dorise să aibă când erau mai tineri. Iar când, în cele din urmă, copiii sosesc cu diplomele lor, părinții îi supraveghează cu mândrie amestecat cu teamă. Să fi fost oare jertfele, rugăciunile și grija lor pentru bunul mers al copiilor lor în zadar? Apreciază oare copiii într'adevăr aceea ce s'a făcut pentru ei, sau au devenit un fel de ființe superioare, dispuși „a tolera” pe părinții lor, dacă aceștia nu se arată prea mult în societate, ci stau mai retrași, în timp ce străduința lor este de a trezi admirația altora?

Rușine, rușine veșnică pentru un tânăr sau o tânără cari nu sunt mândri de părinții lor! Rușine pentru orice tânără care nu prezintă pe mama ei la toate colegele din clasa sa, când vine la ea în vizită! Într'adevăr, unghiile mamei nu vor avea manicură, poate nu e îmbrăcată la modă, și fața ei e sbârcită de bătrânețe, iar mersul ei nu mai este elegant ca odată. Dar acele mâini scumpe dar sbârcite sunt totuși frumoase! Ele au pus adesea comprese reci pe fruntea micuței când aveau călduri; ele au muncit și lucrat pentru a face față nevoilor tot mai mari ale familiei; ele au pregătit hrana, au curățit și ținut în ordine casa, au spălat rufele și au fost ocupate cu mulțime de lucruri pentru binele iubitorilor ei. Acum ele nu par frumoase, dar poartă aprobarea și sigiliul cerului. Ele au slujit sfinților, și chiar și la alții cari nu erau sfinți. Ele sunt mâini frumoase, mult mai frumoase decât ale unora pe cari le-am văzut jucând vanitos pe clapele vreunui pian, în timp ce mama spăla la albie.

A cinsti pe tatăl și pe mama, însemnează deci a le da o atenție respectuoasă, și a recunoaște anii lor de experiență și de trudă. Această însemnează a le fi cu adevărat recunoscător și a le arăta această recunștință în diferite chipuri substanțiale.

Aceasta ne aduce să meditam la o altă fază a subiectului.

Ingrijirea de părinți

O răspundere hotărîtă și sfântă zace asupra copiilor de a îngriji de părinții lor când ajung la bătrânețe sau devin neputincioși. Potrivit cu destoinicia lor, copiii trebuie să ia seama, ca părinții lor să fie bine îngrijiți. Și aceasta însemnează mult mai mult decât a le da de milă câte ceva pentru întreținerea lor. Părinții au făcut mult pentru ei, cât au fost în stare. Acum e rândul copiilor să facă ceva pentru părinții lor.

La cei bătrâni le place să aibă locul lor separat, ceva care să poată fi numit proprietatea lor. Fie chiar într'o cameră, la un loc cu copiii, dar să fie astfel încât ei să poată încuia ușa când vor și când doresc să fie singuri. Acest loc să fie respectat și să nu se îngăduie în el vreo familiaritate nepotrivită. Oricine voiește să intre, să bată la ușă și să aștepte cu respect. Respectul cuvenit trebuie dat pe față întotdeauna.

Mulți dintre bătrânii cari trăiesc împreună cu copiii sau cu rudele, își dau seama uneori de faptul că ei le sunt în cale. Orice sfortare trebuie făcută spre a-i face să simtă că sunt bineveniți, și să-i asigure că ei sunt doriți și iubiți și că ei fac parte din familie. Se întâmplă uneori că ei trebuie să stea în camera lor, totuși ei trebuie invitați să ia parte la distracțiile și orelle de recreație ale familiei. Când vin vizitatori, este foarte potrivit a le recomanda și pe bunicul sau pe bunica. Nu trebuie făcut nimic din ceea ce ar face pe bătrâni să simtă că ei ar fi nedoriți sau că ar sta cuiva în drum. Dacă ei nu mai au mijloacele lor proprii, e bine a li se da din când în când câte o oarecare sumă, pe care s'o întrebuințeze și ei după cum găsesc cu cale mai bine.

Oare în casa mea se găsește o Servietă Misionară plină mereu cu hrană spirituală pentru oricine mă vizitează?

Țapul ispășitor

În seara următoare, micuța Lia năvăli în odaie strigând:

— Mătușico, mătușico! țapul a rupt frânghia și acum sare prin spini și peste toate gardurile. Petrică a fugit după el să-l prindă și tata m'a trimes în casă; zice că blegul de țap m'ar putea trânti în goana lui.

— Unde este: Magda, Nicușor și Dănuț? am întrebat.

— Și mie mi-ar fi plăcut să mă duc cu ei, dar tata m'a trimes înăuntru.

— Foarte frumos din partea lui, zisei eu, în timp ce strângeam în brațe pe micuța mea nepoțică tristă, vezi tu, țapul este mare și puternic și ar putea să imbrânceană odată pe micuța noastră Lia și apoi să vezi ce te-ar mai aranja el cu coarnele lui, vai, vai! și asta n'ar fi deloc frumos. Și dacă te-ar împunge odată cum știe el apoi te-ai putea îmbolnăvi rău de tot și n'ai mai putea să te joci și să alergi. Însă așa, ești la mătușica ta dragă în brațe, în casă și foarte bine apărată.

Liuța zâmbi printre lacrimi, clătinând afirmativ căpșorul plin de bucle aurii, ca pe o crenguță cu caise coapte în bătaia soarelui și a adierei calde a vântului din miez de vară

Și deodată am auzit afară strigăte de chemări

Am sărit amândouă la geam și iată că Petru venea cu țapul. Animalul era așa de întărit, că nu mai știa ce să facă. Imbrânceană totul în jurul lui și sărea și alerga, că Petru de abia îl putea duce de sfoara cu care îl legase. În sfârșit au intrat în grajd. Cu mari strigăte și gălăgie, fugarul fu adus iarăși în siguranță.

Imediat după aceea intrară și copiii în casă și-mi povestiră plini de entuziasm despre vânatoarea plină de peripeții pe care o sfâr-

șiseră cu succes. Când s'au mai liniștit puțin, le-am spus:

— Cine vine repede lângă mine, căci vreau să vă spun acum o poveste din Biblie despre un țap!

— Uraaa! strigară cu toții în cor, și într-o clipă fură în jurul meu. Apoi am început: Voi știți că copiii lui Izrail aveau un cort al întâlnirii, făcut după modelul dat lor de Dumnezeu. Acest cort al întâlnirii era compus din trei părți: Curtea, Sfânta și Sfânta Sfintelor. Poporul nu avea voie să intre decât în curte, iar în Sfânta mergea numai preotul care primea jertfa de ispășire și ducea din sângele animalului de jertfă în Sfânta.

Cu sângele acesta era stropită perdeaua în dosul căreia se afla chivotul cu Legea care fusese călcată. Prin aceasta păcatele poporului era trecute asupra Sfintei și aceasta era astfel făcută necurată. Era nevoie de o lucrare specială pentru a curăți apoi iarăși Sfânta de păcate. Aceasta avea loc odată pe an.

În marea zi a ispășirii, marele preot intra în Sfânta Sfintelor pentru a curăți Sfânta. Atunci erau aduși doi țapi în fața Cortului Intâlnirii și se arunca sortul asupra lor: un sort pentru Domnul și altul pentru Azazel. Țapul asupra căruia cădea primul sort era înjunghiat ca jertfă de ispășire pentru popor.

Marele preot aducea o parte din sângele lui înăuntru perdelei și acolo stropea capacul Chivotului care se numea „capacul ispășirii”. Asupra celuilalt țap erau aruncate toate păcatele poporului.

Când marele preot ieșea din Sfânta Sfintelor își puneamămândouă mâinile pe capul țapului și recunoștea toate nelegiuirile copiilor lui Izrail. Apoi animalul, încărcat astfel de păcate, era con-

duc de un om în pustie, unde era lăsat în soarta lui.

Numai când țapul era alungat în felul acesta, poporul se vedea liberat de greutatea păcatului.

Fiecare trebuia să se umilească înaintea Domnului cu post și rugăciune în timp ce avea loc această lucrare de curățire.

După cum Hristos când S'a urcat la cer, apăru în fața lui Dumnezeu pentru a oferi sângele Lui pentru credincioșii pocăiți de păcatele lor, la fel și preotul stropea din sângele jertfei în Sfânta în timpul serviciului de fiecare zi.

Și dacă sângele lui Hristos putea libera pe păcătosul căit de nelegiuirile pe cari le făcuse, totuși nu le putea nimici atunci. Ele trebuiau să rămână în Sanctuarul din ceruri până la marea judecată din timpul sfârșitului.

În ziua aceea Hristos va nimici toate păcatele din cărțile de amintire din ceruri. El le va arunca asupra lui Satana și apoi acesta va fi de asemenea, lăsat în soarta lui. După cum țapul din pustiu își găsea acolo moartea, la fel și Satana va fi aruncat în lacul focului și moartea veșnică va fi plata lui.

Atunci pământul va fi curățit astfel pentru totdeauna de toate păcatele și călcările de lege și pe el vor locui numai oamenii curăți și sfinți.

Satana și cu toți ai lui vor fi nimiciți pentru vecie, de aceea aci nu va mai putea fi păcat și nimic rău. Ce liberi și fericiți vor fi atunci copiii lui Dumnezeu, mântuiți!

Însă din ceata aceea de fericiți, cari vor moșteni pentru vecie împărăția pământului, vor putea face parte numai cei cari s'au lăsat a fi în totul curățiți prin sângele lui Isus și cari și-au recunoscut în cântă păcatele lor, înaintea Lui.

Cred că scumpii mei nepoței vor depune toate greșelile lor la picioarele Mântuitorului, pentru ca El să le îndepărteze dela ei și la marea zi de judecată ei să nu piară împreună cu ceata celor cari vor fi blestemați pentru totdeauna!

Misiunea Internă

Săptămâna de Sacrificiu

dela 25 Mai la 1 Iunie 1940

PROGRAMUL

pentru „Săptămâna de Sacrificiu”
Se execută pe ziua de 1 Iunie dim.

1. Cântare
2. Rugăciune
3. Cor
4. Lectură: „Nu uitați Săptămâna de Sacrificiu”
5. Lectură: „Mă iubești?”
6. Cuvântare, din partea predicatorului sau presbiterului Comunității
7. Strângerea darurilor din această săptămână
8. Rugăciune de consacrare
9. Cântare
10. Rugăciune
11. Cor

Notă.— Menținerea lucrării de predicare a Evangheliei cere ca fiecare să ia pildă dela începătorii Creștinis-

mului, cari au jertfit totul pentru Mântuitorul. In scurtul timp de har ce ne mai stă în față datorita față de Mântuitorul și față de semenii noștri ne învață că trebuie să jertfim pentru predicarea Evangheliei. Toți predicatorii și angajații organizațiilor noastre bisericești sunt chemați să consacre pentru acest nobil scop salariul lor pe o săptămână. De asemenea se face un apel deosebit către toți credincioșii Comunităților noastre să urmeze pilda aceasta, consacrand lui Dumnezeu venitul lor pe o săptămână. Să facem aceasta din indemnul iubirii noastre față de Cel care S'a jertfit pe cruce pentru noi și din iubire pentru semenii noștri? Nu va vedea Domnul Hristos râvna noastră? Nu va zice El atunci: „Bine slugă bună, și credincioasă?” Puneți deci râvnă la executare acestui lucru.

Nu uitați Săptămâna de Sacrificiu

Când, în iarna care s'a scurs, servii lui Dumnezeu puși să privegheze asupra bunului mers al lucrării lui Dumnezeu s'au adunat pentru a face planuri, s'au lovit de împrejurările cele noi cari stăpânesc în lume. Având să cugete la alcătuirea bugetului pentru lucrare în anul acesta s'a văzut că și acum e necesar să se facă apel la sacrificiu, din partea tuturor pentru menținerea intactă a lucrării.

Un bun prilej pentru a da ajutor lucrării lui Dumnezeu în timpul crizei acesteia este „Săptămâna de Sacrificiu”. Această săptămână a fost introdusă tocmai pentru a face față lucrării în vremuri grele. Astăzi ne aflăm într'o situație asemănătoare, și fiecare își dă seama de ea. Stările acestea ar trebui să dea naștere în noi la același spirit de jertfă care s'a dat pe față în împrejurările grele de altădată.

Deoarece trăim în vremuri atât de deosebite, cari cer jertfe tot mai mari, s'ar putea ca unii să fie

ispitiți să scoboare țința lor în ce privește darul pentru „Săptămâna de Sacrificiu”. E adevărat că împrejurările sunt grele și ele ne pun la încercare credincioșia noastră. Dar noi trebuie să simțim cu lucrarea Domnului Hristos, și luând pildă dela văduva care a făcut jertfă peste puterile ei, și a primit cuvânt de laudă dela Mântuitorul, să dăm în aceeași măsură.

Putem lua pildă dela credincioșii de pe vremuri când au construit cortul întâlnirii cu uneltele lui cele scumpe. Putem privi la jertfele pe cari împăratul David și cu mai marii poporului le-au făcut pentru Casa Domnului din Ierusalim. Putem cerceta pilda celor cari au lucrat la rezidirea Ierusalimului pe timpul lui Ezra și Neemia. Putem să ne gândim la creștinii cari trăiau pe timpul apostolilor. Chiar pilda apostolilor ne stă în față căci ei au lăsat totul și au urmat Domnului Hristos. Oare în zilele noastre să facă

creștinii mai puțin? Și nu avem noi destule motive de a ne indemna la sacrificiu când vedem mâna cea bună a lui Dumnezeu care ocrotește Biserica Sa în ciuda u-neltirilor vrăjmașului sufletelor noastre?

Să înălțăm rugăciune la tronul lui Dumnezeu ca să ne binecuvinteze să putem contribui cu mână largă pentru menținerea și înaintarea lucrării Lui.

D. Florea

„Mă iubești?”

„Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?” „Da, Doamne, știu că Te iubesc”. Ioan 21, 15—17.

Cu aceste cuvinte S'a adresat Domnul Hristos lui Petru, înainte ca să se înalțe la ceruri. De trei ori Domnul i-a pus această întrebare. A treia oară, Petru s'a înrîtat și i-a răspuns: „Doamne, Tu toate le știi”.

Domnul Hristos știa toate. Petru de asemenea știa toate cele ce se petrecuse cu el și experiențele prin cari trecuse. În fața Aceluia de care se lepădase de trei ori, cu lacrimi în ochi, cu capul plecat și cu inima zdrobită și plină de înrîtare, li răspunde: „Știi că Te iubesc”.

Nu iubise Petru pe Domnul? Într'una din zile, Mântuitorul îi spuse lui Petru: „Simone, Simone, Satana v'a cerut să vă cearnă ca grâul, dar Eu M'am rugat pentru tine, ca să nu ți se piardă credința ta”. Petru, ca totdeauna, foarte zelos, i-a răspuns: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg și în temniță și la moarte”. Luca 22, 31. 32. Dela această dată și până să-i pună Domnul cele trei întrebări, Petru făcuse amarnice experiențe cu sine. Inima îl înșelase așa cum spunea profetul Ieremia: „Inima este nespun de înșelătoare și de desnădăjduit de rea; cine poate s'o cunoască”? Ier. 17, 9. Petru a răspuns curajos Domnului, că el este gata să sufere chiar moartea împreună cu Domnul. Ce s'a întâmplat în aceeași noapte? Con-

trarii, Petru s'a lepădat de trei ori de Isus.

În multe împrejurări, ca și Petru, omul are păreri și simțiminte înalte despre legătura lui cu Dumnezeu. Numai când vin încercările prin care credința este curățită, atunci ne dăm bine seama dacă iubim cu adevărat pe Dumnezeu, sau nu. Petru, după ce trecuse prin amarnice experiențe, când și-a putut vedea clar starea inimii și credinței sale față de Dumnezeu, cu inima umilită și recunoscător, spuse Domnului: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc”. El se pocăise cu adevărat, înțelegând, că mântuirea este a Domnului și nu depinde de om. Jertfa Domnului Isus Hristos pentru salvarea omului păcătos, era clară în mintea lui, iar inima îi era pătrunsă de sacrificiul cel mare și iubirea nemărginită a Domnului Isus pentru sufletul său. Domnul Hristos l-a atras cu îndurarea Sa, l-a iertat și nu numai atât, i-a încredințat și o mare lucrare de făcut. El a înțeles adânc în ființa sa cât de mare este prețul de răscumpărare. La Rusalii îl găsim ținând o cuvântare. După cuvântare vine la el și la ceilalți apostoli, mai mulți din popor, să întrebe: „Fraților, ce să facem”? Petru, care fusese câștigat de Domnul Hristos și care avea experiență cum poți primi pe Isus, le-a zis: „Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh”. Fapte 2, 37. 38..

O solie care trebuie dusă și la alții

La Rusalii, Petru a prezentat poporului care-l asculta, solia mântuirii. El a prezentat iubirea lui Dumnezeu manifestată prin jertfa Domnului Hristos. Sfânta Scriptură ne spune: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”. 1 Ioan 4, 10. În El a fost dat tot Cerul. Tot ce a fost mai scump cerului, s'a dat pentru răscumpărarea omului din păcat. Noi, iubii frați, ne găsim aci în Biserica Domnului Isus Hristos, datorită acestei mari iubiri. Dar ne întrebăm: să fim numai noi oare cei pentru cari S'a jertfit Hristos? O! nu, mai sunt multe suflete cari

trebuie aduse la picioarele crucii. Biserica are o mare lucrare de făcut. Ea trebuie să vestească solia mântuirii și la alte suflete. Dar ca să se poată face aceasta, este nevoie ca noi toți să sprijinim cu darurile noastre această lucrare de predicare a Evangheliei. Apostolul Pavel spune: „Dar cum vor chema pe Acela în care n'au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n'au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor? Și cum vor propovădui dacă nu sunt trimiși?” Rom. 10, 14. 15. E nevoie de noi angajări de lucrători pentru ducerea soliei mântuirii mai departe și la alte suflete. Vremurile în cari trăim, cer ca solia să fie dusă grabnic la toți oamenii. „Lumina pe care Dumnezeu a dat-o poporului Său nu trebuie să fie restrânsă la Comunitățile cari cunosc adevărul. Ea trebuie să fie vestită cu putere în locurile întunecoase ale pământului.... Să ne apucăm acum de lucru ce ne-a fost încredințat și să vestim solia care trebuie să trezească pe oameni la simțul primejdiei ce-i amenință... Totul în univers invitat pe aceia cari cunosc adevărul să se consacre din toată inima pentru vestirea adevărului.... Ceea ce auzim și vedem ne chiamă la datorie. Timpul este scurt și forțele noastre trebuie să fie așa fel organizate încât să facă o lucrare mai mare. Fiecare zi ce trece ne aduce mai aproape de sfârșit”. — „Măr-

turii pentru Comunitate”, Vol. II, pp. 30. 32.

Mai departe găsim pe aceeași pagină din Mărturii: „În vedeniile de noapte mi-a fost trecută prin față o scenă impresionantă. Am văzut cum între câteva palate frumoase a căzut o minge de foc, nimicindu-le îndată. Am auzit pe cineva zicând: „Noi am știut că judecățile lui Dumnezeu se vor revărsa pe pământ dar nu am crezut că vor veni atât de curând”. Alții cu glas disperat ziceau: „Ați știut! Atunci de ce nu ne-ați spus? Noi n'am știut”.

Iubii frați, noi cari știm că judecățile lui Dumnezeu se vor revărsa în curând, ce trebuie să facem? Să punem solia sub obroc? Cu ocazia acestei Săptămâni de Sacrificiu putem ajuta lucrarea de predicare a Evangheliei cu darurile noastre. Fiecare să dea potrivit binecuvântării primite dela Domnul, ca solia despre salvarea omului să fie dusă la toți. Să ne aducem aminte de întrebarea pe care a pus-o Domnul lui Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu pe Mine?” La fel și azi ni se pune din partea Domnului aceeași întrebare: „Mă iubești tu pe Mine? Iubești ca jertfa vieții Mele pentru omul păcătos să fie vestită și altora?” Care va fi răspunsul nostru? Noi să-I răspundem ca și Petru: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc”.

Gh. Stănică

Cincisprezece minute misionare

Sabatul dela 1 Iunie 1940

Text biblic: „Strângeți-vă comori în cer”. Matei 6, 20.

„Mulți au inimile atât de lipite de comorile lor pământești încât nu înțeleg avantajul de a strânge pentru ei comori în ceruri. Ei nu văd că darurile lor de bună voie nu-L îmbogățesc pe El, ci pe ei înșiși. Hristos ne îndeamnă ca să strângem comori în ceruri. Pentru cine? Pentru ca să se îmbogățească Dumnezeu? O, nul Toate comorile pământului sunt ale Lui, slava de nedescris și neprețuitele comori cerești, toate sunt ale Lui și le dă cui vrea. Strângeți-vă comori în ceruri”. — „Mărturii”, Vol. II, p. 653.

Să se spună experiențe. Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 8 Iunie 1940

Text biblic: Coloseni 1, 3—5.

„Inimile credincioase lui Dumnezeu, cari se bucură în adevărul salvator, vor fi dornice și zeloase din iubire și recunoștință față de El pentru această lumină prețioasă, să ajute cu mijloacele lor, pentru a se trimite adevărul și altora. Modul cel mai bun în care să ne exprimăm iubirea noastră față de Mântuitorul, este de a dăruii pentru a aduce suflete la cunoștința adevărului”. „Mărturii”, Vol. III, p. 413.

Spuneți experiențe misionare făcute cu servieta misionară.

Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 15 Iunie 1940

Text biblic: „Ea a făcut ce a putut”. Marcu 14, 8 pr. p.

„Faceți ceea ce puteți. Lipsiți-vă de unele lucruri fără de cari puteți trăi și sacrificați pentru cauza lui

(Urmare la pag. 16)

Fapte bune

Astfel sună îndemnul Apostolului Pavel către copiii lui Dumnezeu din cele mai îndepărtate timpuri. Tîtu 3, 8, 14.

Trăim vremuri grele, pline de încercări pentru întreaga omenire, și astăzi mai mult ca oricând ni se oferă ocazia de a ajuta și mângăia sufletele lipsite de sprijin și speranță. A sosit timpul când virtuțile creștine de binefacere să fie dezvoltate în toți cei ce chiamă numele Domnului. Mântuitorul Iisus a accentuat în mod deosebit în predica Sa de pe Munte când a zis: „Ferice de cei milostivi”. Mat. 5, 7. Dumnezeu dorește ca să transmită urmașilor Săi simțămîntul de milă și dărnicie. Încă din vechime Dumnezeu a îndemnat pe poporul său prin profetul Isaia astfel: „Imparte-ți pâinea cu cel flămînd, și adu în casa ta pe nenorocitiile fără adăpost; dacă vezi pe un om gol, acoperă-l, și nu întoarce spatele semenului tău”. Isa. 58, 7.

Dumnezeu ne îndeamnă la fapte de caritate creștină, făcute chiar cu sacrificiu, pentru ca astfel să putem fi cu toții vrednici a ne numi urmașii Săi. În fiecare om credincios trebuie să se dea pe față simpatia Samariteanului Milos, a liniînd nevoile trupești și hrînind pe cei flămânzi. Lucrînd în felul acesta avem privilegiul a înfățișa lumii pe Hristos cel răstignit.

„Mulți cred că ar fi un mare privilegiu pentru dînșii dacă ar vizita locurile unde a trăit Hristos pe pămînt, dacă ar privi lacul din marginea căruia El avea plăcere să învețe pe oameni, și dealurile și văile asupra cărora adesea se odihneau privirile Lui. Dar nu e nevoie să mergem la Nazaret, la Capernaum sau Betania, ca să umblăm pe urmele lui Iisus. Putem găsi urmele lui lângă patul celui bolnav, în colibe sărăciei, pe străzile prea încărcate ale marilor orașe, și în tot locul unde inima omului are nevoie de mîngăiere.

Făcînd așa cum a făcut Iisus când era pe pămînt, vom merge pe urmele Lui”. — „Hristos, Lumina lumii”, p. 544.

„Așezînd pe săraci și suferinzi în mijlocul nostru, Domnul ne pune la încercare pentru a ne da noi seama de ceea ce se află în inima noastră”. — „Mărturii pentru Comunitate”, Vol. II, p. 66.

Este adevărat că faptele bune cer sacrificiu, dar tocmai sacrificiul acesta face educația noastră. În felul acesta Domnul dorește ca să lucreze cu inimile noastre în așa fel încît la venirea Sa să fim și noi printre cei mulți cărora le va fi adresată invitația: „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția gătită vouă.... Căci am fost flămînd, și Mi-ați dat de mîncat.... Am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav și ați venit să Mă vedeți....”

Spre lauda Domnului ținem să amintim aci, exemplul frumos și vrednic de imitat al membrilor noștri români, ruși și ucraineni, din Ținuturile Prut și Suceava, cari au contribuit cu darurile lor la întretinerea cantinei noastre pentru săraci din orașul Cernăuți. De asemenea mulțumim și membrilor noștri din Județul Iași cari s'au străduit ca să funcționeze și în orașul Iași o bucătărie model pentru săraci. În aceste cantine au primit hrană multe suflete, în mod gratuit pe tot timpul iernii, indiferent de religie sau naționalitate.

Tot astfel și în alte orașe mai mari din aceste două Ținuturi, membrii noștri au strîns alimente cari apoi au fost distribuite populației nevoiașe și în deosebi familiilor concentrațiilor.

Bunul Dumnezeu să ajute ca aceste exemple să ne servească spre îndemn și însuflețire în această lucrare de binefacere.

Vasile Zamfir

Secr. Dep. de binefacere din
Org. Locală Prut—Suceava

(Urmare dela pag. 15)

Dumnezeu. În felul acesta veți da mai mult decât toți aceia cari dau din prinosul lor, și veți simți ce plăcută este lepădarea de sine, a da pentru cei în lipsă, a sacrifica pentru adevăr și a strînge o comoară în ceruri”. „Mărturii”, Vol. I, p. 177.

Încă se mai poate lucra, procură-ți-vă cu toții servieta misionară.

Să se spună o experiență misionară.

Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 22 Iunie 1940

Subiect misionar: „Dați timp poporului lui Dumnezeu să-și desvolte caracterul”.

„Văzui că poporul lui Dumnezeu trebuie să-I aducă un dar de bună voie; și răspunderea va fi lăsată asupra fiecăruia în parte, dacă să dea mult sau puțin. Aceasta va fi înregistrat cu credincioșie. Dați timp poporului lui Dumnezeu să-și desvolte caracterul”. — „Mărturii”, Vol. I, p. 225.

Am folosit noi timpul din Săptămăna de Sacrificiu în felul arătat?

Este continuu plină servieta misionară? Câți au luat din ea până acum?

Spuneți o experiență misionară.
Strângeți rapoartele.

Sabatul dela 29 Iunie 1940

Text biblic: 2 Cor. 9, 7 ult. p.

„Văzui că unii se scuză de a ajuta cauza lui Dumnezeu pentru că aveau datorii. Dacă aceștia și-ar fi cercetat inimile în sinceritate, ei ar fi descoperit că adevăratul motiv pentru care nu au adus daruri de bună voie lui Dumnezeu este egoismul. Unii vor rămâne totdeauna în datorii. Din cauza poftelor lor, mâna aducătoare de binecuvîntări a lui Dumnezeu nu va fi cu ei pentru a-i binecuvînta în întreprinderile lor. Ei iubesc lumea a ceea ce mai mult decât adevărul. Ei nu sunt potrivii și pregătiți pentru împărăția lui Dumnezeu”. — „Mărturii”, Vol. I, p. 225.

Servieta misionară își face ea lucrarea sa minunată și în casa mea?

Să se spună o experiență.

Strângeți rapoartele.

A APARUT

O foarte frumoasă colecție de **Innuri Creștine pentru copii**, fără note, cuprinzînd cele mai alese cântări pentru copii. Preț 12 lei.